

ného činu, a zda toto působení zůstalo bez výsledku. Číselně uplatňovaného důvodu zmatečnosti podle § 281, čís. 10 tr. ř. stížnost neprovádí, neboť nedoznává trestnosti činu obžalovaného, nýbrž domáhá se jeho úplného osvobození od obžaloby. Namítá-li stížnost ve vývodech vztahujících se k tomuto důvodu zmatečnosti, že T-ová ničeho (za účelem vyhnání vlastního plodu) nepodnikla, takže prý tu nejde ani o pokus hlavního činu, lze tuto námitku zkoumati toliko s hlediska důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. Je však zřejmě bezpodstatná, neboť nedokonané svádění k trestnému činu podle § 9 tr. zák. právě předpokládá, že působení pachatelovo na cizí vůli zůstalo bez výsledku.

Čís. 3172.

Ideální souběh zločinu podle § 21 čís. 2 zák. na ochr. rep. se zločinem podle § 214 tr. zák.

Na osobě, podezřelé ze zločinu podle § 21 čís. 2 zák. na ochr. rep. a ze zločinu podle § 214 tr. zák. nelze žádati, by sama zpravila vrchnost o své činnosti, v níž může býti spatřována skutková podstata oněch zločinů, a by tak sama přispěla k tomu, by mohla býti stíhána pro tyto zločiny.

(Rozh. ze dne 7. května 1928, Zm II 23/28.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací po ústním líčení zmateční stížnosti obžalovaného do rozsudku krajského soudu v Uherském Hradišti ze dne 30. listopadu 1927, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 214 tr. zák. a zločinem podle § 21 čís. 2 zákona ze dne 19. března 1923, čís. 50 sb. z. a n., částečně vyhověl, zrušil napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 214 tr. zák., jehož se prý dopustil také tím, že pátrající vrchnosti tajil půtahy, které mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, pokud se týče to aspoň stížiti hleděl, jako zmatečný, a stěžovatele v tomto bodu z obžaloby zprostil. Jinak zmateční stížnost zavrhl, mimo jiné z těchto

důvodů:

Zmateční stížnosti, pokud námitkou, že obžalovaný nebyl povinen oznámiti četnictvu, že vezl Leciána autem z Uherského Ostrohu do Uherského Hradiště, uplatňuje zřejmým poukazem důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 písm. a) tr. ř., jímž je stížen rozsudek ve výroku, odsuzujícím stěžovatele pro zločin podle § 214 tr. zák. spáchaný také tím, že pátrající vrchnosti tajil půtahy, které mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, pokud se týče to aspoň ztižiti hleděl, nelze upřítí oprávnění. Napadený rozsudek spatřuje skutkovou podstatu zločinu podle § 214 tr. zák. jednak v tom, že stěžovatel zavezl zločince Martina Leciána autem z Uherského Ostrohu do Uherského Hradiště, a takto ho před pátrající vrchností ukrýval, jednak v tom, že stěžovatel ani v po-

zdejší době (t. j. po tom, co zavezl Leciána autem do Uherského Hradiště), když byl vyzván četnickým strážmistrem Antonínem B-ou, by četnictvo zpravil o případném ucházení se Leciána o dopravu autem obžalovaného, nesdělil četnictvu, že vezl Leciána autem do Uherského Hradiště, a že takto pátrající vrchnosti tajil půtahy, které mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, pokud se týče to aspoň ztížení hleděl. Než na osobě, jež je podezřelou ze zločinu podle § 21 čís. 2 zákona na ochranu republiky a ze zločinu podle § 214 tr. zák., nelze žádati, by sama zpravila vrchnost o své činnosti, v níž může býti spatřována skutková podstata oněch zločinů, a by takto sama přispěla k tomu, by mohla býti stíhána pro tyto zločiny. Bylo proto zmateční stížnosti částečně vyhověti, napadený rozsudek ve výroku, jímž byl stěžovatel uznán vinným zločinem podle § 214 tr. zák., jehož se prý dopustil také tím, že pátrající vrchnosti tajil půtahy, které mohly vésti k objevení zločinu nebo pachatele, pokud se týče to aspoň ztížení hleděl, jako zmatečný zrušiti, a stěžovatele v tomto bodu z obžaloby podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostiti.

Jinak nelze zmateční stížnosti, uplatňující číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 4 a 10 tr. ř. a mimo to zřejmým poukazem též důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. přiznati oprávnění. Dovolávajíc se důvodu zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř. namítá stížnost, že rozsudek podřadil činnost obžalovaného neprávem též pod ustanovení § 214 tr. zák. Názor, že tu šlo o ideální souběh zločinů podle § 21 čís. 2 zák. na ochranu republiky a podle § 214 tr. zák., je prý mylný. Ustanovení § 21 čís. 2 zák. na ochranu republiky je prý k § 214 tr. zák. v poměru speciality. Bylo-li prý pachatelem nadržováno osobě, která spáchala kromě zločinu, jenž nenáleží ke zločinům vojenským, též vojenský zločin sběhnutí, dlužno prý v takovém nadržování spatřovati toliko zločin podle § 21 čís. 2 zák. na ochranu republiky, nikoli tedy zároveň též zločin podle § 214 tr. zák. Námitka není odůvodněna. Účelem § 21 čís. 2 zák. na ochranu republiky jest chrániti vykonávání spravedlnosti proti jednáním, jejichž cílem jest poskytovat pomoc pachateli vojenského zločinu po jeho spáchání, naproti tomu má býti § 214 tr. zák. chráněno vykonávání spravedlnosti proti jednáním, jimiž má býti poskytnuta pomoc pachateli zločinu nenáležícího ke zločinům vojenským po spáchání činu. Podle toho chrání každé z posléze uvedených dvou ustanovení zákona jiné odvětví vykonávání spravedlivosti, tedy jiný právní statek. Podle skutkových zjištění rozsudku zavezl obžalovaný Martina Leciána z Uher. Ostrohu do Uher. Hradiště, ač věděl, že se Lecián dopustil nejen zločinu zběhnutí, tedy zločinu vojenského, nýbrž též zločinu krádeže, tedy zločinu, jenž nenáleží k vojenským zločinům, a že je pro tyto zločiny stíhán, a poskytl tím úmyslně pomoc Leciánovi nejen jako zběhovi na jeho útěku, nýbrž i jako pachateli zločinu krádeže, chtěje v posléze řečeném směru ztížení pátrání po Leciánovi. Za tohoto stavu věci nelze rozsudku důvodně vytýkati mylné právní posouzení věci, shledal-li v uvedeném jednání obžalovaného zločin podle § 21, čís. 2 zák. na ochranu republiky v ideálním souběhu se zločinem podle

§ 214 tr. zák.; neboť činností obžalovaného byly porušeny dva různé právní statky. Bylo proto zmateční stížnost v těchto bodech dílem jako neodůvodněnou, dílem jako po zákonu neprovedenou zavrhnouti.

Čís. 3173.

Tisková oprava podle § 19 tisk. zák. může obsahovati nové okolnosti, jež jsou způsobilé vyvrátiti skutečnosti v opravovaném článku tvrzené, může se však též omeziti na popření tvrzené okolnosti.

(Rozh. ze dne 10. května 1928, Zm I 759/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu pro přestupky v Praze ze dne 31. května 1927, jímž byl obžalovaný podle § 259 čís. 3 tr. ř. sprostěn z obžaloby pro přestupek podle § 21 zákona o tisku, jakož i rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 12. srpna 1927, jímž byl uvedený rozsudek potvrzen, byl porušen zákon v ustanoveních §§ 19 a 21 zákona o tisku.

Důvody:

V čísle 17 časopisu »Ř. S.« ze dne 11. května 1927, zvláštní vydání, byly uveřejněny články »Všem našim nepřátelům bolševicko-realisticko-socialistickým« a »O B. — pravda vítězí.« Oba tyto články se zabývají průběhem schůze Dr. Václava B-a v B., která byla podle časopiseckých zpráv rozbita fašisty. Ve člancích těch se mezi jiným uvádí toto: v článku prvním: »Na b-ské schůzi nadával Dr. B. fašistům podle svého způsobu kluků, obviňoval je z převratových úmyslů atd. a vyprovokoval posluchačstvo, většinou nefašistické i tím, že si položil na stůl revolver a chtěl fotografovati účastníky schůze... Tento »hrdina« pak se sepjatýma rukama prosil o milost!« Ve článku druhém: »Vskutku v B. dostali bití i národně osvobozenští »legionáři« a nevěrec B., kleče na kolenou, prosil: »Pro Boha, pánové, nechte mne, já už víc nebudu...«, dále: »Dr. B. vytáhl z kapsy revolver, položil jej na stůl a vedle něj postavil fotografický aparát. A jal se mluvit« a posléze: ».... pustil se do fašistů. »Vidíte: tahle usmrkaná holota, ti fašističtí kluci, loni o sokolském sletu chtěli (?) dělati převrat, jak máme doklady.« Dr. Václav B., jehož se tato tvrzení dotýkají, zaslal zodpovědnému redaktoru řečeného časopisu Otakaru D-ovi opravu podle § 19 zákona o tisku tohoto doslovu: »Není pravda, že Dr. B. na b-ské schůzi nadával fašistům podle svého způsobu kluků, že si položil na stůl revolver, a že pak sepjatýma rukama prosil o milost. Pravda je, že Dr. B. nadávek neužil, nepoložil na stůl revolver a neprosil nikoho o milost. Není pravda, že Dr. B. kleče na kolenou prosil: »Pro Boha, pánové, nechte mne, já už víc nebudu...«, že vytáhl z kapsy revolver, položil jej na stůl a že užil